

Pletter, der tydede paa, at det paagældende Barn ikke var bleven døbt alene med Vand.

I Ensomhed henne ved Flygelet stod den unge Hjælpe lærer Johansen i en indstuderet Stilling med det ene, fyldige Ben kastet let henover det andet, saaledes at Taaspidsen netop berørte Gulvet. Han havde en hvid Handske paa den ene Haand og et Lommetørklæde stukket ind mellem Vesten og sit pibede Skjortebryst. Hr. Johansen, der var kommen til Sognet omtrent samtidigt med Emanuel, var — i Modsætning til denne — hurtigt bleven Vejlbys erklærede Løve. Hans store, mørke Haar, der ved højtidelige Lejligheder var krøllet over hele Hovedet, hans fede, blege, skægløse Skuespilleransigt, hans Købstad-Dragter og „dannede“ Væsen havde i Vinterens Løb skaffet ham Adgang endog til Proprietærgaardene, og det ansaaes allerede for ikke helt usandsynligt, at en af Egnens unge Frøkner en Gang kunde finde paa at skænke ham mere end sin Beundring.

Kort efter Emanuels Ankomst blev Fløjddøren ind til Spisestuen aabnet, og Frøken Ragnhild kom ind og bad Selskabet tilbords.

Hun var klædt i et sort Silkestof med store, brandgule Palmeblade og i en Slags Kniplingsoverkjole, der var gennemsigtig paa den øverste Del af Brystet og den nederste Del af Armene. Rundt om den høje, slanke Hals bar hun en tynd, firdobbelt Guld kæde, der foran var samlet i en Opal-Laas. Over det brunrøde Haars Nakkesnegl sad en stor Skildpaddes-Kam.

„Vil d'Hrr. behage at tage Damer!“ udbrød Provsten og bød selv Armen til den garderhøje Proprietærfrue.

Mellem de ældre Herrer blev der et Kapløb henimod Frøken Ragnhild. Sogneraadformand Jensen, der stod hende nærmest, blev den lykkelige og førte hende med løftet Snabel ind i Spisestuen. Emanuel bukkede for Fru Aggerbølle, der sad tilovers, efterat de andre